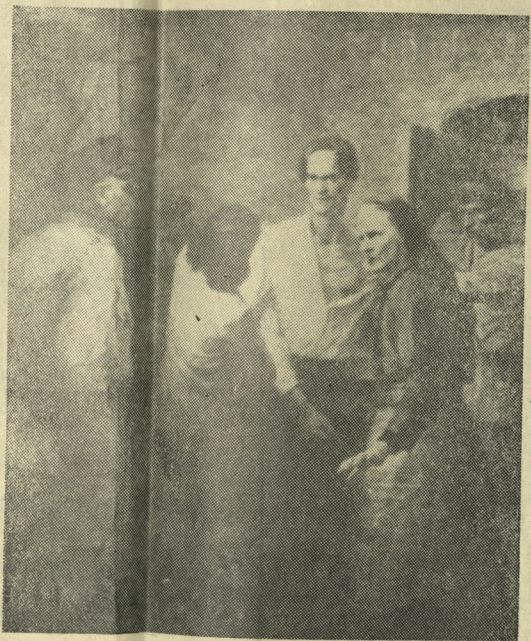

ПОСЛЕДНА СРЕЩА

Към края на м. февруари или началото на м. март (точно не си спомням) в един слънчев предпролетен ден на 1942 година бях приятно изненадан с пристигането на Кольо Вапцаров при мен. Тогава ръководех един от най-големите рудници в системата на държавните мини — Перник. Работехме в три смени непрекъснато. За мен като ръководител на рудника нямаше определено работно време. Имало е случаи да бъда и по 24 часа в службата си. Но обикновено отивах сутрин преди 6 часа. Преди да започна канцеларската си работа, обикалях всички подземни и надземни (открити) работни места и към 9 часа се завръщах в канцеларията, за да изпълнявам и другите си служебни задължения: приемане на посетители, работници, доклади и пр. И на този ден, както обикновено, се бях прибрал в канцеларията. Към 10 часа се почувствах на вратата и влезе нашият Кольо. Ние бяхме не само съседни в Банско, но той още като малко момче ме обичаше. За него аз винаги бях „Баба Борис“ — „Поканях го да седне и преустанових всякаква работа, за да можем спокойно да се разговорим. Той тогава работеше в екарисажа в София. Разказа ми, че контингентът за въглища на това предприятие бил изчерпан и предприятелите ни щяло да преустановят работата поради липса на гориво. Запасите щели да стигнат само за няколко дни още. Ка-

зал в предприятието, че имал някаква „връзка“ в Перник и щял да се опита да получи по не един вагон въглища извънпла ново. Разчитал на мене. Опитах се да му услужа. Не беше лесно. Но въпреки всичко, успях да му изденствувам 20 тона въглища. Даже и номера на вагона ми дадох от експедицията. Кольо се зарадва и успокои. Тогава се започна нашият разговор: третирахме различни въпроси по отношение литературата, историята, правописа, е — двойното и пр., но разговорът се въртеше все около нашето любимо Банско и Ирина. В приятен разговор с Кольо не усетихме кога се минаха два часа и дойде времето за обедното ми за връщане в къщи. Поканях Кольо да дойде с мене и да „обядваме в къщи, каквото се намира. И жена ми се зарадва на Кольо, защото го познаваше. Тя винаги с радост посрещаше моите приятели, особено ако те са банскалии. Приятен събеседник, с него ми се усещаше как леги времето. И пак дойде часът да замина за рудника. Преди да тръгна, Кольо ми подари един брой от неговите „Моторни песни“ със съответния надпис. Към 2 часа подир обед аз заминах за рудника си, а той към Главната дирекция на мините, за да плати въглищата. След това си замина.

Това бе последното ни виждане с Кольо.

Вапцаров преди разстрела.

На 25 юли 1942 година на място щяда пред минната дирекция в Перник случайно срещнах един мой познат и близък на семей-

ство Вапцарови човек, който ми разказа за трагичната кончина на Кольо.

Иляк Б. ЕРИНИН

СЪН СЪНУВАХ...

Може би на читателя ще се стори някак странно горното заглавие, но така се нарича песента на композитора Атанас Бояджиев, която през 1969 г. получи Специалната награда на Международния конкурс на естрадната песен „Златният Орфей“ в курорта „Слънчев бряг“.

Естествено за популяризиране на тази песен има голям дял естрадната изпълнителка Маргрет Николова (песента тя изпълнява заедно с Кирил Семов). Много преди конкурса тя беше станала любимата мелодия на годината. Песента също се отбляда дари на Маргрет Николова. Популярността на певицата достигна своята кулминация...

Маргрет Николова вече десет години изпълнява естрадни песни и нейното реноме на певица не само не разочарова публиката, а напротив, през последните две години то се утвърди. Ето защо името ѝ винаги ще бъде свързано с развитието на българската естрадна музика.

Маргрет Николова е родена в София. След гимназията тя се записва в Българската държавна консерватория. В началото — в класа по пиано, а по-късно се прехвърля в класа по вокално-изпълнителско изкуство. Тя притежава топъл, мек, лиричен сопран, жива мимика и артистичност. Първият ѝ музикален педагог я открива за лекция песенен жанр. След Консерваторията тя става първа хористка в ансамбъла на Министерството на вътрешните работи, а по-късно се премества в Ансамбъла на Народната армия. Тук изпълнява солоните партии на много патриотични, лирично-класически песни — български и чуждестранни. През 1958 г. в програмата на ансамбъла се включват и естрадни песни. Маргрет Николова изпълнява за първи път „Мъртва листа“ по напущенията и популярна песен на Йв Монтан. Успехът, който идва след

Маргрет Николова е родена в София. След гимназията тя се записва в Българската държавна консерватория. В началото — в класа по пиано, а по-късно се прехвърля в класа по вокално-изпълнителско изкуство. Тя притежава топъл, мек, лиричен сопран, жива мимика и артистичност. Първият ѝ музикален педагог я открива за лекция песенен жанр. След Консерваторията тя става първа хористка в ансамбъла на Министерството на вътрешните работи, а по-късно се премества в Ансамбъла на Народната армия. Тук изпълнява солоните партии на много патриотични, лирично-класически песни — български и чуждестранни. През 1958 г. в програмата на ансамбъла се включват и естрадни песни. Маргрет Николова изпълнява за първи път „Мъртва листа“ по напущенията и популярна песен на Йв Монтан. Успехът, който идва след

Нови книги

С ВЯРА И ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕКА

(70 год. от рождението на Антоан дьо Сент-Екзюпери)

Човекът Икар се устремил така близо в своя полет до слънцето, че то разтопило направените от него восъчни крила и той паднал във вълните, които

Митът за Икар — символ на вечния стремеж на човека • Истинско съкровище на „световната